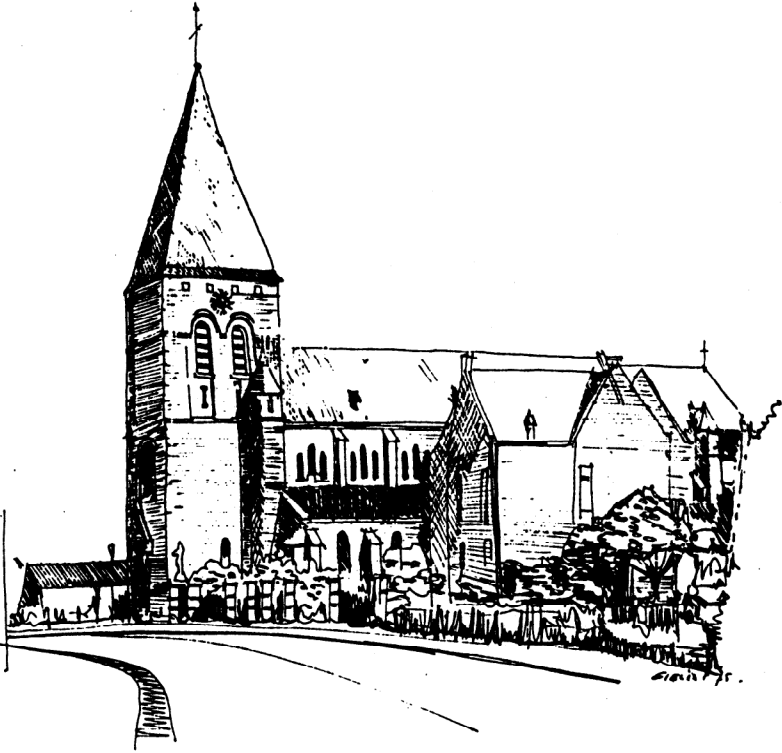
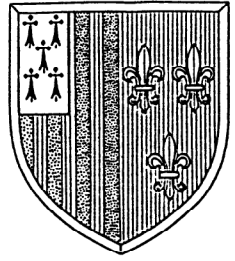
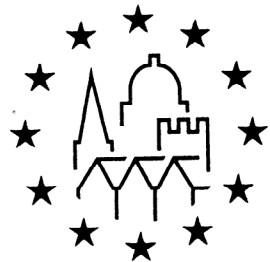

DUFFEL

MONUMENTEN GEMEENTE

Sint-Franciscus van Sales

DE SINT-FRANCISCUSKERK

Op het einde van de vorige eeuw dienden de inwoners van de Duffelse wijk Mijlstraat een verzoekschrift in voor de oprichting van een eigen parochie. Tot dan dienden zij immers steeds de lange weg af te leggen naar de Sint-Martinuskerk, in het dorpscentrum: een hele afstand, zeker wanneer men bedenkt dat de wegen destijds vaak heel wat te wensen overlieten.

Na lang aandringen kwam er in 1892 een voorlopige toestemming: op Goede Vrijdag van dat jaar werd E.H. Frans Dom, pas onderpastoor benoemd van de Duffelse Sint-Martinusparochie, gelast met de oprichting van een nieuwe parochie.

Aanvankelijk diende een voorlopige kerkte worden opgetrokken. Dankzij omhalingen in de wijk kon het gebouw, naar plannen van het Mijlstraatse schoolhoofd Jozef Van de Sande, opgericht worden. De inrichting was sober: het altaar had reeds dienstgedaan als rustaltaar bij de processies; de op doek geschilderde kruisweg was afkomstig van de zolder van de Sint-Martinuskerk. Een hernieuwd harmonium, afkomstig uit Geldenaken, werd door de Duffelse orgelmakerij Stevens geschonken. De fraaie houten preekstoel (18de eeuw) met Christus, gevat in een medaillon, en een borstbeeld van Sint-Gummarus, was afkomstig van Emblem.

Op 4 oktober 1893 werd de voorlopige kerk ingewijd. Enkele maanden later, op 23 april 1894, werd de Mijlstraatse parochie officieel erkend. Pastoor Fr. Domkoos zijn patroon, Sint-Franciscus van Sales, als beschermheilige.

Al snel bleek het voorlopige gebouw veel te klein. Reeds in 1898 werd de toelating gevraagd voor de bouw van een nieuwe, grote kerk. De hoge onkosten remden de plannen echter af. Dankzij de inspanningen van o.m. pastoor Dom en Petrus Van Camp, de voorman van de Mijlstraat, konden in 1901 dan toch de werken worden aanbesteed voor het oprichten van een nieuwe, neogotische kerk, naar plannen van bouwmeester Ed. Careels.

Omwille van moeilijkheden met de aannemer vorderden de werken evenwel zeer traag. Pas op 15 augustus 1903 kon de kerk haar deuren openen voor de gelovigen. De plechtige kerkwijding door kardinaal Goossens had plaats op 3 oktober 1904.

Het - met de bouw van de kerk - vernieuwde interieur is van recente datum. Het nieuwe altaar werd vervaardigd van de preekstoel (20ste eeuw), waarop de zegenende Christus Leraar wordt afgebeeld, samen met de vier Westerse Kerkvaders. Waardevol zijn ook de twee verzilverde kandelaars (19de eeuw), die het centrale altaar sieren.

Het fraai afgewerkte hoofdaltaar geeft twee taferelen weer uit het leven van Sint-Franciscus van Sales, beschermheilige van de kerk, met daaronder de symbolen van de vier evangelisten. De oorspronkelijke glasramen van het hoogkoor (1903) stelden St.-Barbara, St.-Elisabeth, en - centraal - St.-Franciscus van Sales voor. In 1945 werden zij vernield door de inslag van een V 1 in de omgeving. Enkel het middenraam kon hersteld worden, en werd in 1954 teruggeplaatst. De twee andere dienden vervangen te worden, en stellen nu O.-L.-Vrouw en St.-Jozef voor. Zij werden geplaatst in 1961.

In het kader van het Europees Jaarvoor het Bouwkundig Erfgoed - Monumentenjaar 1975, werd Duffel, tussen meer dan 300 kandidaten, samen met 16 andere plaatsen, als "modelgemeente" bekroond met de titel MONUMENTEN-GEMEENTE.

Dat het hier niet om een eenmalige actie ging, maar de inspanningen op het vlak van monumenten- en landschapszorg van blijvende aard zijn, bewijst het feit dat steeds meer mensen de gemeente komen opzoeken: om even te verpozen in het groene kader langs de Nededijken, of om een bezoek te brengen aan het Heemkundig Museum of enkele van de historische gebouwen. In de 16de eeuw bekend als een "seer plaisante, schoone plaetse", is Duffel ook vandaag een bezoek meer dan waard.

